

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců Mgr. Jana Šmakala a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobkyně: O. V.
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, Praha,
proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-126030-3/SO-2021 ze dne 17. 8. 2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení před správními orgány

1. Ministerstvo vnitra rozhodnutím č. j. OAM-01851-11/TP-2021 ze dne 11. 6. 2021 zamítlo žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců na území ČR pro nesplnění podmínek § 67 téhož zákona. Žalobkyně dle

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

ministerstva nesplnila podmínku čtyř let nepřetržitého pobytu na území. V období od 23. 7. 2020 do 27. 7. 2020 totiž neměla žádným zákonným způsobem upraven pobyt na území České republiky a od 28. 7. 2020 do 7. 8. 2020 pobývala na území na základě výjezdního příkazu, který se do doby pobytu dle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezapočítává. Nesplnila ani další podmínku § 67 zákona, aby nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany včetně navazujících soudních řízení. Nebyla splněna také podmínka § 67 odst. 5 zákona, podle níž je třeba žádost podat do dvou měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany stále běží. Ministerstvo neshledalo dle § 67 odst. 7 zákona ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí podmínky nepřetržitého pobytu stanovenou v odst. 1. Žalovaná poté svým rozhodnutím zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí ministerstva.

II. Řízení před soudem

2. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně brojila žalobou. Namítla, že splňuje podmínku čtyř let nepřetržitého pobytu na území před podáním žádosti o trvalý pobyt (v období od 16. 1. 2017 do 3. 2. 2021). Tvrdila, že její pobytová situace byla v těchto čtyřech letech upravena v souladu se zákonem. Po odmítnutí její kasační stížnosti dne 22. 7. 2020 dodržela svou povinnost stanovenou v § 85b zákona o azylu dostavit se bez zbytečného odkladu, nejpozději do jednoho měsíce, k převzetí výjezdního příkazu. V návaznosti na to jí byl udělen výjezdní příkaz. Pobyt na území na základě výjezdního příkazu je přechodným pobytem ve smyslu § 17 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Dále žalobkyně tvrdila důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí podmínek § 67 odst. 1 zákona. Její pobytová situace byla nerozlučně spjata s pobytovou situací její dcery, která byla rovněž žadatelkou o trvalý pobyt. Správní orgány měly vzít v potaz věk dcery žalobkyně, který jim byl znám. Žalobkyně také poukazovala na bezpečnostní situaci v zemi původu. Namítla i nesprávné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a zásah způsobený napadeným rozhodnutím do zájmů její nezletilé dcery ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Žalovaná měla zejména bagatelizovat význam skutečnosti, že osmiletá dcera žalobkyně v České republice chodí do základní školy, pobývá zde od jejích čtyř let. Nutnost vycestovat a přerušit zdejší vzdělávání by dceři žalobkyně způsobilo závažnou újmu. Sama žalobkyně je v České republice zcela integrovaná, mluví plynule česky, pobývají zde i její nejbližší rodinní příslušníci. Ze všech těchto důvodů navrhla zrušení napadeného rozhodnutí.
3. Žalovaná setrvala na závěrech napadených rozhodnutí. Uvedla, že žalobkyně nesplňuje podmínku čtyř let nepřetržitého pobytu na území. Mimo jiné nelze započít pobyt na výjezdní příkaz, neboť výjezdní příkaz není zahrnut do výčtu § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života neuvedla žalobkyně v odvolání žádné důvody kromě skutečnosti, že její dcera chodí v České republice na základní školu. Dcera žalobkyně je s ohledem na nízký věk schopna se rychleji adaptovat na nové prostředí, žalobkyně od ní nebude oddělena a nikdy nenamítala, že by se její dcera nebyla schopna dorozumět na území domovského státu. Žalovaná proto nepřiměřenost svého rozhodnutí neshledala.

III. Posouzení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

4. Žaloba není důvodná. Žalovaná dospěla ke správnému závěru, že žalobkyně neměla od 23. 7. do 27. 7. 2020 jakkoliv upraven pobyt na území ČR. Od 28. 7. 2020 do 7. 8. 2020 pobývala pouze na výjezdni příkaz, což nelze jako pobyt započíst. Nadto poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany netrvalo nejméně dva roky.
5. Podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu vydá **po 4 letech nepřetržitého pobytu na území** na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany **za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany**, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, pokud tato žaloba nebo stížnost byla podána v zákonné lhůtě. **Do doby pobytu se započítává** doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.
6. Podle § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců lze žádost podat ministerstvu nejpozději do 2 měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany.
7. Podmínky tohoto ustanovení musejí být naplněny kumulativně, je tedy třeba (1) nepřetržitý pobyt na území v délce nejméně čtyř let, (2) pobyt na území v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, (3) poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany probíhalo po dobu nejméně dvou let, (4) žádost o trvalý pobyt byla podána do dvou měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany.
8. V souzené věci vycházely správní orgány z toho, že
 - 16. 1. 2017 žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany.
 - 30. 5. 2017 bylo řízení ukončeno, mezinárodní ochrana nebyla žalobkyni udělena.
 - 31. 5. 2017 podala žalobu.
 - 17. 3. 2020 soud žalobu zamítl.
 - 28. 3. 2020 žalobkyně podala kasační stížnost s odkladným účinkem.
 - 22. 7. 2020 nabylo právní moci rozhodnutí NSS o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost.
 - 28. 7. 2020 byl žalobkyni vydán výjezdni příkaz s platností do 11. 8. 2020.
 - 8. 8. 2020 žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany.
 - 20. 11. 2020 nabylo právní moci zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany pro nepřipustnost.
 - 4. 12. 2020 podala žalobkyně žalobu.
 - 7. 1. 2021 soud žalobě nepřiznal odkladný účinek.
 - 20. 1. 2021 byl žalobkyni vydán výjezdni příkaz s platností do 18. 2. 2021
 - 3. 2. 2021 podala žalobkyně stávající žádost o udělení trvalého pobytu.
9. Takto zjištěný průběh pobytu správní orgány správně hodnotily tak, že od 23. 7. do 27. 7.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

2020 neměla pobyt jakkoliv upraven.

10. Z žalobcem odkazovaného § 85b zákona o azylu totiž neplyne, že doba, v níž je cizinec povinen se po ukončení řízení o mezinárodní ochraně dostavit k převzetí výjezdního příkazu, je dobou ve smyslu § 67 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců, tedy dobou **pobytu na území** na dlouhodobé vízum, **na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu** nebo dobou, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Stejně tak z něj neplyne, že by šlo o přechodný pobyt ve smyslu první věty § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (srov. též § 17 téhož zákona).
11. Od 28. 7. 2020 do 7. 8. 2020 žalobkyně pobývala pouze na výjezdní příkaz, což nelze zohlednit jak pobyt ve smyslu § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
12. Výjezdní příkaz umožňuje cizinci s ohledem na § 17 zákona o pobytu cizinců legálně pobývat přechodně na území České republiky, **výjezdní příkaz není ani vízem, ani pobytovým oprávněním**. Jedná se o doklad, který opravňuje cizince k pobytu na území poté, co mu zaniklo právo na setrvání na území České republiky. Cizinec je na jeho základě oprávněn pobývat po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z tohoto území (srov. rozsudek NSS č. j. 8 As 119/2012-32 ze dne 25. 9. 2013, č. 3009/2014 Sb. NSS).
13. Výše učiněným úvahám soudu se zdánlivě přičí závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 87/2020-86 ze dne 4. 5. 2021. Tak tomu ovšem není, tento rozsudek naopak v zásadě názor krajského soudu potvrzuje. Je totiž třeba zohlednit, které řízení je posledním řízením o udělení mezinárodní ochrany – žalobkyně žádala o mezinárodní ochranu dvakrát,
14. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že přechodným pobytem po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu první věty § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je myšlen zejména pobyt na základě výjezdního příkazu, což není vyloučeno výčtem započítávaných dob v druhé větě § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. To je ve zdánlivém rozporu s názorem krajského soudu uvedenými výše. Tento závěr však Nejvyšší správní soud však vztáhl k pobytu na základě výjezdního příkazu mezi *skončením posledního řízení o udělení mezinárodní ochrany* a podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu. V poměrech souzeného případu tento závěr dopadá pouze na dobu od 20. 1. 2021 do 3. 2. 2021, nikoliv na výše řešené sporné doby od 23. 7. 2020 do 7. 8. 2020, neboť to jsou doby ještě před *skončením posledního řízení o udělení mezinárodní ochrany*. Nejvyšší správní soud tedy řešil jinou dobu pobytu na základě výjezdního příkazu než krajský soud.
15. Toto chápání rozsudku č. j. 8 Azs 87/2020-86 výslovně potvrzuje jeho odst. 16, podle něhož nelze využít dobu pobytu získanou za běhu vícero postupných řízení o mezinárodní ochraně. Nynější znění § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se vztahuje k *poslednímu řízení* o mezinárodní ochraně. Tím bylo v nynější věci správní řízení vedené od 8. 8. 2020 do 20. 11. 2020 (právní moc zastavení řízení), resp. do 7. 1. 2021 (nepřiznání odkladného účinku žalobě).
16. K tomu soud podotýká, že žalobkyně se dovolávala účinků výjezdního příkazu podle § 85b zákona o azylu, přestože s přihlédnutím k rozsudku č. j. 8 Azs 87/2020-86 jí byl spíše vydán výjezdní příkaz podle § 78b odst. 7 téhož zákona. Na posouzení věci to nic nemění, protože oba tyto výjezdní příkazy mají z pohledu § 67 odst. 1 podobný režim. Soud proto podrobněji nezjišťoval, podle jakého ustanovení byly výjezdní příkazy vydány.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

17. Nedůvodná je pak námitka žalobkyně, že jí podle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců měla být prominuta doba nejméně dvou let trvání *posledního* řízení o mezinárodní ochraně, kterou také nesplnila. Žalobkyně totiž v řízení netvrdila, že by nějaké okolnosti byly okolnostmi hodnými zvláštního zřetele. Správní orgány neměly důvod považovat za takovou okolnost věk dcery žalobkyně, a to tím spíše, že její dcera byla samostatnou žadatelkou o udělení trvalého pobytu. Situaci žalobkyně tak bylo možné řešit jinak (srov. rozsudek NSS č. j. 6 Azs 107/2019-31 ze dne 23. 10. 2019).
18. V případě zamítavého rozhodnutí o žádosti o povolení k trvalému pobytu ze zákona o pobytu cizinců explicitně nevyplývá povinnost správních orgánů posuzovat přiměřenost dopadů takových rozhodnutí. Správní orgán je proto povinen zohlednit přiměřenost takovýchto dopadů zásadně jen ke konkrétní námitce účastníka řízení. Je přitom úkolem cizince, aby v řízení tvrdil skutečnosti o svých osobních či rodinných vazbách, které mohou být rozhodnutím dotčeny, neboť se jedná o jeho intimní sféru – pokud tak neučiní, správní orgány vycházejí z podkladů obsažených ve správním spisu (srov. např. rozsudky NSS č. j. 6 Azs 96/2015-30 ze dne 25. 8. 2015, č. j. 5 Azs 47/2016-57 ze dne 31. 5. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30 ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 310/2019-32 ze dne 12. 12. 2019, č. j. 2 Azs 144/2020-33 ze dne 23. 7. 2020).
19. Zamítnutím žádosti o povolení k trvalému pobytu není dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat, nepředstavuje překážku pro udělení jiného typu pobytového oprávnění. Jsou jím pouze odepřeny výhody plynoucí z pobytového statutu s nejvyšším standardem. Dopady rozhodnutí je nutno posuzovat optikou soustředěnou právě na to, **jaký dopad pro rodinný a soukromý život cizince bude mít to, že nedostane právě trvalý pobyt** – nepřiměřeným bude rozhodnutí spíše jen výjimečně, kdy konkrétní skutkové okolnosti budou představovat mezeru v systému zákona o pobytu cizinců, například by muselo dojít k rozdělení rodičů od dětí nebo k nutnosti vycestování celé rodiny zahrnující i člena, pro něž by vycestování nebylo možné (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 419/2021-44 ze dne 15. 12. 2021).
20. V souzené věci žalobkyně ve správním řízení uplatnila jedinou námitku: „Dopad zamítnutého povolení u uvedených žadatelek bude velmi vážný, neboť již přijaly způsob života v ČR a hlavně dcera žadatelky, která zde chodí do školy,“ (srov. podání žalobkyně ze dne 28. 7. 2021). S tím se žalovaná vypořádala dostatečně tím, že konstatovala, že dceři žalobkyně nic známého nebrání chodit do školy na Ukrajině, žalobkyně může požádat o jiné pobytové oprávnění a může na území státu pobývat i na základě bezvízového styku.
21. Z ničeho tedy nevyplývalo, že by dopad do rodinného a soukromého života byl nepřiměřený. Soud k tomu připomíná dvojí: (1) věc dcery žalobkyně byla samostatná a vedlo se o ní samostatné správní řízení. Soud (a před ním správní orgán) tak nemohl posuzovat postavení dcery jako takové, ale pouze postavení žalobkyně ve vztahu ke skutečností o dceři, které vyšly najevo přímo ve věci samotné žalobkyně. (2) Soud mohl zohlednit pouze skutkový a právní stav ke dni rozhodnutí žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Následná změna situace na Ukrajině na tom nic nemění. Uplatnění § 75 odst. 1 s. ř. s. v souzené věci nepřekáží žádné přednostně uplatnitelné pravidlo mezinárodního práva, neboť to není třeba pro splnění mezinárodních (včetně unijních) závazků ČR. Žalobkyně to ostatně ani netvrdila.

IV. Závěr

22. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že nedošlo k vadám řízení před žalovanou a že Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

její rozhodnutí je zákonné. Žalobu tudíž zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. června 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.